
2N PREMI PROSA ADULTS

Obra: 275 El carnet de la biblioteca

Autor: JOAN RUSCALLEDA MASÓ

EL CARNET DE LA BIBLIOTECA

En Miquel va mirar el rellotge tot estirant el braç, de manera mandrosa, adonant-se que gairebé era hora de plegar. A falta de deu minuts per tancar la sabateria, el que tenia que donar el dia –va pensar- segurament ja estava dat i beneït. Només una clienta estava dintre mirant-se unes sabates de mudar, però per la cara que hi posava, semblava poc engrescada en provar-se-les.

Des de darrera el taulell, i conscient que avui ja no faria més calaix, aquell botiguer de tota la vida i a punt de jubilar, esguardava que la dona es decidís o, com suposava, marxés de buit amb un *bona tarda*, acompanyat d'un somriure forçat.

De sobte, i sense adonar-se, un jove que no era del barri va entrar a la botiga. Per la pinta que portava no semblava que vingués a comprar ni a buscar res del que allà es venia. Vestia samarreta negra, ample, amb uns pantalons texans d'aquests caiguts que es porten avui en dia i sabates esportives. La pinta que duia i el seu caminar, provocador i agosarat, no varen agradar al botiguer. En Miquel, gat vell, malfià. Sense gens de cortesia i amb un to de veu groller, el nouvingut s'adreçà al que estava darrera el mostrador tot dient-li:

_ Venga abuelito, dame toda la pasta que tengas en la caja y rápido, o te rajo la panza.

Ho va dir de manera xulesca, amenaçadora. Al mateix temps es tragué de darrera la camisa un ganivet de dimensions generoses. La clienta que estava al fons del local –una dona que rondava els quaranta anys, cabell llarg i ben vestida- també va quedar aturada. En Miquel, que per res suposava aquell ensurt, no sabia com reaccionar, quedant per uns instant quiet, bloquejat, sense saber que dir.

_ *Venga, que no estoy para muchas hostias. El dinero, rápido* –insistí l'altre de manera expeditiva mentre movia el metall que empunyava-.

El jove semblava nerviós, conscient que cada segon contava i que el botiguer només tenia que obrir el calaix i donar-li els diners. En Miquel, que aviat s'adonà de la gravetat del

moment li digué:

_ *No tengo nada de dinero. Hoy ha sido un mal dia. Vete o llamo a la policia.*

_ *Mira que te rajo* –li digué el delinqüent fent un gest d'estar amoinat-. *Dame todo lo de la caja o te pincho.*

Mentre deia això el lladregot es mirà a la dona que estava a no més de cinc metres, espectadora involuntària d'aquella escena. Lluny d'espantar-se, la que fins feia un moment es mirava unes sabates digué mentre mirava a en Miquel:

_ *No será necesario que busqui el número de la policia.*

Mentre parlava, es tragué de la butxaca dels pantalons una cartera, obrint-la com si mostrés una credencial. El lladre, sorprès, va dubtar un instant davant la serietat de la dona, que mantenia la cartera oberta, en un gest marcial, gairebé com ho faria un actor de cinema Made in Hollywood.

_ *Usted no es policía* –li exclamà el qui portava la navalla-. *Déjeme ver de cerca la placa.*

La qüestionada va mirar-lo amb sang freda. També dirigí els seus ulls cap a l'amo del local. Sense dir res, va entreobrir-se l'americana entallada que vestia. Del costat dret el lladregot va apreciar com sobresortia la lluentó d'un metall per sobre del cinturó dels pantalons. Semblava una pistola.

_ *Mira imbécil* –digué la clienta dirigint-se al jovenet- *O te largas cagando leches o llamo a una patrulla. Y te aseguro que tienes todas las de perder. Ni te imaginas lo que puede pasarte cuando estés en comisaría. Anda, lárgate antes de que me arrepienta y se te estropee el día.*

_ *Joder* –va exclamar el delinqüent- *Me cago en tu puta madre.*

Sense dir res més, el protagonista d'aquell furt frustrat va sortir escopetejat, marxant i corrent amb gambada llarga, perdent-se entre carrers i carrerons. Els dos que estaven dins la sabateria van respirar tranquils. En Miquel amb prou feines va poder empassar-se la saliva que tenia travada al coll. Una mica més calmat li digué a la seva salvadora:

_ Ostres, no sabia que vostè fos policia. Gràcies, mil gràcies.

_ No –li aclarí la clienta-. Jo no he dit que fos policia. És vostè qui ha dit que volia trucar-los i jo només he obert la cartera, on hi tinc uns quants telèfons d'emergències per si es menester. La tarja que ell ha vist és el meu carnet de la biblioteca, que porta un escut prou vistós.

_ Però.....però –dubtà el botiguer-i la pistola que porta dins l'americana?.

_ No –somrigué l'altre- Això és el meu mòbil, que el duc en una funda enganxada al cinturó perquè m'amoïna a la butxaca.

En Miquel somrigué. Aquella dona és cert que mai es va identificar com a policia, ni tampoc va exhibir cap arma. Tot plegat fou fruit d'una suggestió i una bona dosi d'imaginació i sang freda que, afortunadament, havien servit per capgirar un més que evident robatori.

El botiguer, gratament recuperat de tan inesperat succés, va somriure de manera franca, tot dient-li a la clienta.

_ Caram, així que vostè ni és policia ni porta pistola.

_ No, jo soc actriu de teatre –respongué la forastera mentre s'acomiadava-. No sé si bona o dolenta, però em sembla que avui he fet la millor interpretació de la meva vida.

.

Pseudònim : Tomeu Malacara (62 anys)